

τοῦτο μὲν ἀπετέλει τὴν ἀπλὴν καὶ κοινὴν μουσικὴν, τὸ δὲ χρωματικὸν, τὴν τρυφερὰν καὶ ἡδονικὴν, καταβιάζων τὰς φωνὰς μὲ ἐν ἡμίτονον, τὸ ὁποῖον ὠνομάσθη οὕτως ἀπὸ τινος χρωματισμένου σημείου· καὶ τὸ ἀρμονικὸν, ἀπετέλει τὴν θείαν καὶ ὑψηλὴν, ἀναβιάζων τὰς φωνὰς μὲ ἐν ἡμίτονον καλούμενον *δίεσην*. Τὸ μουσικὸν σύστημα αὐτῶν διηρεῖτο εἰς δεκαοκτὼ τόνους, ἐξ ὧν ἕκαστος εἶχε τὴν ἰδίαν αὐτοῦ ὀνομασίαν, καὶ χωριστὰ σημεῖα (notes), τὰ ὁποῖα συνίσταντο ἐξ ἑνὸς μονογράμματος, ἐσχηματισμένου ἀπὸ τὸ πρῶτον ψήφιον τοῦ χαρακτηριστικοῦ ὀνόματος τοῦ καθενὸς τῶν δεκαοκτὼ τόνων, ἐξ ὧν ἐσχηματίζετο τὸ σύστημα, καὶ ἐγράφοντο ὑπεράνω τῶν λόγων, ἐν τάξει κειμένων, εἰς δύο στίχους τῆς γραφῆς, ἀπὸ τοὺς ὁποίους ὁ μὲν ἀνώτερος συνέτεινεν εἰς τὸ μέλος διὰ τῆς φωνῆς, ὁ δὲ κατώτερος εἰς τὴν συμφωνίαν διὰ τῶν ὀργάνων. Τοιαῦτα δὲ σημεῖα (notes) εὐρίσκονται ἀκόμη γεγραμμένα κατὰ τὸν εἰρημένον τρόπον εἰς Ἑλληνικὰ χειρόγραφα.

Διαιρεῖται δὲ ἡ μουσικὴ κατὰ τὸν χαρακτῆρα, τόνον καὶ σκοπὸν αὐτῆς, εἰς τὴν ἐκκλησιαστικὴν, θεατρικὴν καὶ οἰκιακὴν. Καὶ ἡ μὲν πρώτη συνθίξεται ἐπ' ἐκκλησίας, καθολικευμένη εἰς τοὺς ψαλμοὺς, ὕμνους καὶ εἰρμούς, εἰς τὰ στιχηρὰ, τροπάρια καὶ κοντάκια καὶ εἰς ἄλλας πνευματικὰς ᾠδὰς, ἀποσκορακισθέντων τῶν μουσικῶν ὀργάνων ἀπὸ τὴν ἐκκλησίαν, ὅπου οἱ τὸν παλαιὸν ἀποθέμενοι τὸν δὲ νέον ἐνδυσάμενοι ἄνθρωποι, δὲν ὀφείλουσι εἰς τὸν πανυπερτέλειον καὶ τρισυπόστατον Θεὸν τὰς ὑλικὰς θυσίας τῶν ἐθνικῶν, οὐδὲ τὴν τῶν Ἰσραηλιτῶν ἐν κυμβάλοις εὐήχοις, ἢ κινύρακις, ἢ νάβλοις θυσίαν αἰνέσεως, ἀλλὰ τὴν ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ δοξολογίαν, εἰς μέλος ἀπλοῦν, εὐτονον, ἤτυχον, ἐνθουσιαστικὸν, θρηνηδὲς, σεμνὸν, ἡδύ, ὑψηλὸν, εὐμελὲς κτλ. καὶ διὰ « πνεύματος εὐθέος καὶ καρδίας συντετριμμένης καὶ τεταπεινωμένης. » ἡ δὲ δευτέρα μουσικὴ πρρουσιάζεται ἐπὶ τῆς σκηνῆς, εἰς τοὺς χορούς, εἰς τὰ κωμικὰ καὶ τραγικὰ δράματα καὶ εἰς τὰ μελοδράματα· καὶ ἡ οἰκιακὴ περιορίζεται εἰς διαφοροὺς συμφωνίας καὶ παντοδαπὰς ᾠδὰς κατ' οἶκον, μὴ ἀνηκούσας οὐτε εἰς τὴν ἐκκλησίαν, οὔτε εἰς τὰ θέατρα.

Ἡ ἡμετέρα λοιπὸν ἐκκλησιαστικὴ ψαλμωδία μόνη οἰκεία καὶ ἀρμόζουσα εἰς τὴν λατρείαν τοῦ

Θεοῦ, σύγκειται ἐκ μόνου τοῦ ἀρμονικοῦ καὶ διατονικοῦ γένους τῆς μουσικῆς, καὶ εἶναι σεμνοτέρα καὶ κατανυκτικώτερα πάσης ἄλλης· ὅθεν εἶναι καλὸν νὰ μανθάνωσιν αὐτὴν ὅλοι κοινῶς ἄνδρες τε καὶ γυναῖκες ἀπὸ τοῦ δεκάτου τρίτου ἔτους τῆς ἡλικίας, καθὸ προτρέπουσαν τὴν ψυχὴν εἰς τὴν ἀρετὴν, καὶ ἐμπνεύουσιν τὴν εὐλάβειαν εἰς τὰ θεῖα· οὗ ἕνεκα καὶ ὁ ἀπὸ 6 Φεβρουαρίου 1834 περὶ δημοτικῶν σχολείων νόμος ὀρίζει νὰ ἦναι ὁ δημοδιδάσκαλος πρὸς ταῖς ἄλλαις γνώσεσιν εἰδήμων καὶ τῆς φωνητικῆς μουσικῆς, καὶ νὰ ἔχη ἕξιν εἰς αὐτὴν διὰ τὴν διδασκίαν εἰς τοὺς μαθητάς. (Κεφ. Β'. ἄρθ. 10. 11. 12).

Ἡ μουσικὴ τῆς ἡμετέρας ἐκκλησίας σύγκειται ἐξ ὀκτῶ ἤχων, ἐξ ὧν ὠνομάσθη ἡ βίβλος Ὀκτώηχος· ἐκ τούτων τέσσαρες εἶναι ἀπλοῦ, καὶ τέσσαρες πλάγιοι, καλούμενοι οὕτως, ἐπειδὴ ἐξαρτῶνται ἐκ τῶν πρώτων τεσσάρων· ἐκ δὲ τῶν τεσσάρων πλαγίων ἐγεννήθησαν οἱ τέσσαρες μέσοι, καὶ ἐξ ἀπάντων αἱ τέσσαρες φθοραὶ· καὶ ὁ μὲν πρῶτος ἤχος εἶναι ἀπλοῦς καὶ κοινός· ὁ δὲ δεύτερος, εὐτονος καὶ ἀνδρικός· ὁ τρίτος, ἤτυχος καὶ ἀνεμμένος· ὁ τέταρτος σφοδρὸς καὶ ἐνθουσιαστικός· ὁ πλάγιος τοῦ πρώτου θρηνηδὲς καὶ ὀδυρτικός· ὁ πλάγιος τοῦ δευτέρου, σεμνός καὶ μελωδικός· ὁ πλάγιος τοῦ τρίτου ἢ βαρὺς, χαμηλὸς καὶ ἡδύς· ὁ πλάγιος τοῦ τετάρτου ὑψηλὸς καὶ εὐμελής.

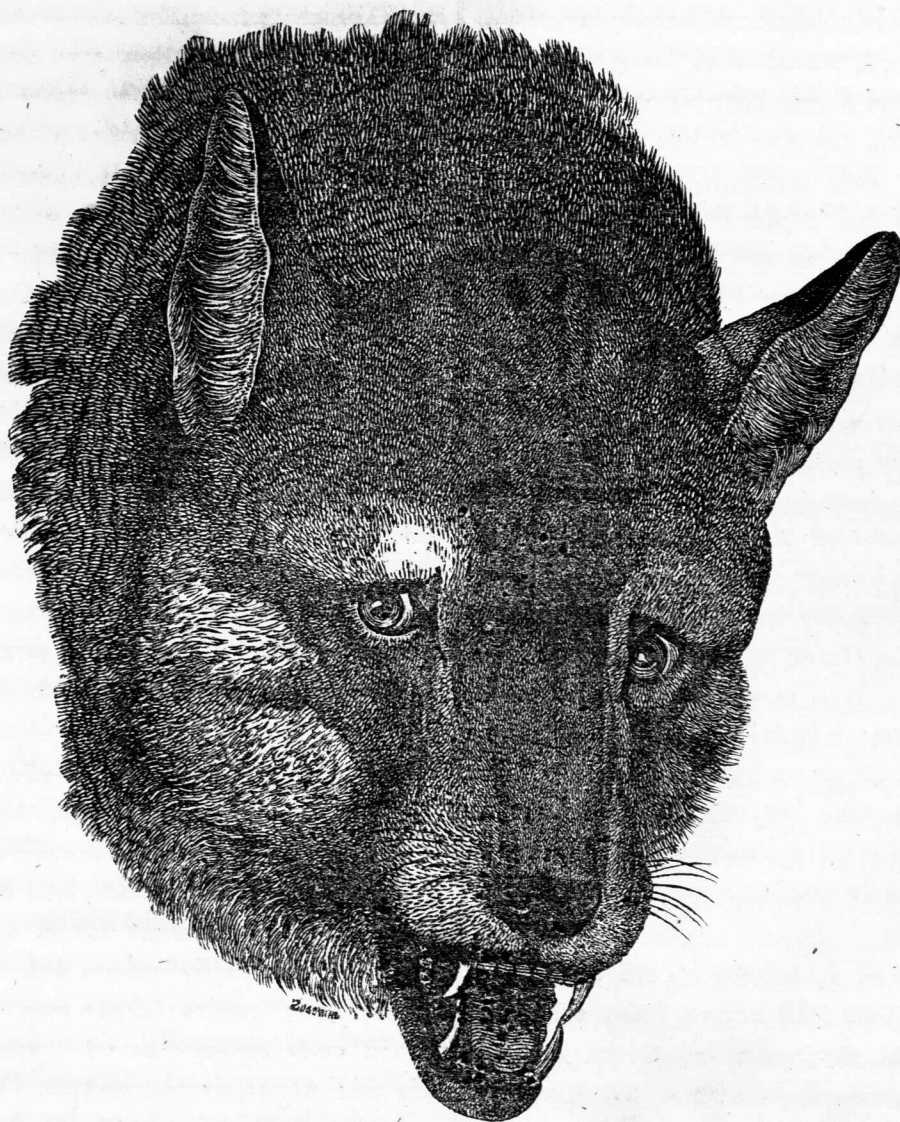
Περὶ δὲ τῶν κατὰ καιροὺς συγγραψάντων περὶ μουσικῆς μέχρι τοῦ νῦν ἀρχαίων καὶ νεωτέρων Ἑλλήνων τε καὶ Εὐρωπαίων, καὶ περὶ ὧν ὁ χρόνος ἀνέδειξε διδασκάλους καὶ ἐφευρετὰς ψαλμωδιῶν, θέλομεν διαλάβει συνοπτικῶς εἰς τὸ ἀκόλουθον φυλλάδιον. (ἀκολουθεῖ).

ΑΝΕΚΔΟΤΟΝ.

Ἴσπανός τις φαρμακοπώλης ταξειδεύων ἔριππος καὶ ἀπαντήσας Ἰνδὸν ἔχοντα ὠραιότατον ἵππον, ἐφαντάσθη νὰ σφετερισθῇ αὐτὸν διὰ πανουργίας· Ἐπρόβαλε λοιπὸν εἰς τὸν Ἰνδὸν νὰ ἐπιβῶσιν ὀλίγον ὁ εἰς ἐπὶ τοῦ ἵππου τοῦ ἄλλου, ἐπειδὴ, ὡς ἔλεγεν ὁ Ἴσπανός, ἐπεθύμει πολὺ νὰ δοκιμάσῃ τὸ βάδισμα τοῦ ἀξιολόγου τούτου ζώου· τοῦ δὲ Ἰνδοῦ, παραδεχθέντος τὴν πρότασιν, ὁ φαρμακοπώλης ἐπιβὰς ἀπαξ τοῦ ξένου ἵππου δὲν ἤθελε πλέον νὰ καταβῇ·

καταδιωκόμενος δὲ ὑπὸ τοῦ Ἰνδοῦ, εἰσῆλθεν εἰς τινα πόλιν, ὅπου ὁ Ἰνδὸς ἐνῆξεν αὐτὸν ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου· ἀλλ' ὁ Ἴσπανὸς ἐδικαιολογήθη λέγων, ὅτι ὁ Ἰνδὸς ψεύδεται· διότι τὸν ἵππον τοῦτον ἀνέθρεψε πρὸ χρόνων, ἀγοράσας αὐτὸν, πῶλον ἔτι ὄντα, ἐπὶ τινος τῶν πανηγύρεων τῆς Σιβιλίας. Ὁ δὲ Ἰνδὸς ἐλέπων ὅτι οἱ δικασταὶ δι' ἄλλειψιν ἀποδείξεων ἔμελλον νὰ ἀποφασίσωσιν ὑπὲρ τοῦ ψεύστου φαρμακοπώλου, ἐκβαλὼν τὸ ἐπανωφόρεμα αὐτοῦ ἐκάλυψεν εὐθέως τὴν κεφαλὴν τοῦ ζώου, καὶ ἀποτεϊνόμενος πρὸς

τοὺς δικαστάς, ἐπειδὴ, εἶπε πρὸς αὐτοὺς, ὁ ἀντίδικός μου προβάλλει, ὅτι τὸν ἵππον τοῦτον ἀνέθρεψεν ἐκ νεαρᾶς αὐτοῦ ἡλικίας, προτείνω νὰ εἶπῃ κατὰ ποῖον ὀφθαλμὸν ὁ ἵππος εἶναι ἀλλοιθωρός; ὁ Ἴσπανὸς ἀπεκρίθη ἐν τῷ ἄμα, κατὰ τὸν δεξιόν· ἀλλὰ τότε ὁ Ἰνδὸς ἀνακλύπτων τὸν ἵππον, Κήριοι, εἶπε, παρατηρήσατε ὅτι ὁ ἵππος μου δὲν εἶναι ἀλλοιθωρός οὔτε κατὰ τὸν δεξιόν, οὔτε κατὰ τὸν ἀριστερὸν ὀφθαλμόν· οἱ δὲ δικασταὶ πεισθέντες ἐδικαίωσαν τὸν Ἰνδὸν καὶ ἀπέδωκαν εἰς αὐτὸν τὸν ἵππον αὐτοῦ.

ΤΟ ΘΗΡΙΟΝ ΤΟΥ ΖΕΒΩΔΑΝ.

Ἐν ἔτει 1764 ἀνεφάνη κατὰ τὸ Ζεβωδάν ἐπαρχίαν τῆς Γαλλίας, ὁ ὑπερμεγέθης ἄγριος λύκος τοῦ ἰσπίου ἢ ἀνωθεν εἰκονογραφία παριστᾷ τὴν κεφαλὴν, καὶ ὅστι; ἐν διαστήματι δεκκαπέντε περίπου μηνῶν

ἐπέφερε τὸν ὄλεθρον καὶ τὴν φρίκην εἰς ταύτην καὶ πολλὰς ἄλλας; τοῦ Γαλλικοῦ κράτους ἐπαρχίας. Ἰδοῦ πῶς περιγράφει τὸ συμβᾶν τοῦτο χειρόγραφόν τι σωζόμενον ἐν τῇ βασιλικῇ τῶν Παρισίων βιβλιοθήκῃ.